

Jsi křehká

orangutaní samice
máš za sebou tisíce let vývoje
a přece ti rozumím každý pohyb
a náznaky zdegenerovaných pocitů
zvířete
jako bych byl tvým mládětem
na větvi bez listí
co se bojí výšek
jsi křehká
jako rakvička se šlehačkou
které dodává na chuti už ten její název
bez něhož by se neprodal ani kus
a regály by byly prázdné
nervové reakce v tabulce prvků
smíchali se vším sladkým
bez ohledu na poločas
rozpadu
každý cukrář má svoje tajemství
každý cukrář je svým hrobníkem
jsi křehká
odlupuješ se jako vrstva barvy z obrazu
malíře, který se nedochoval
ale musel tě znát
aspoň v té barvě, co ti přimíchal do cesty
na jejíž odstín si marně zvykám
ruce
opadááš jako kůže hada, který tře se o trávu
když dělám, že tu nejsem
jsi křehká
minutová ručička prasklých hodin
vteřinová -to je dítě
dělíš věci na k zbláznění
a bláznivé
kruhy kyvadla bez účinků gravitace
jsi relativní
tmavou kometou beze jména
jsi křehká
slyšíš?

Byla krásná

absurdní jako věta: Neexistuješ!
nudně dokonalá jak zkosená střecha
účelně symbolická Babylonská věž
a tančila
ach, jak ta tančila

jak v laboru blecha
byla experimentálně logická
jak pravidla šermu
a chladná a magická
jak pro medika zakončení nervu
a pragmaticky náhodná
celej Bobby Fischer
a já měl jméno Franta Kliše
byla krásná

Nic vyčítat ti nechci milá

ani krásu těla souměrného
má ruka o něj zavadila
ruka chlapce dotěrného
Chtěl jsem si vedle sednout
a možná z bezradnosti
chytil jsem tvoje stehno
jako důkaz náklonnosti
Začal jsem ti líbat ruce
tak hebký jsi je měla
však pokaždé jsi prudce
ode mne se odvracela
Nedával jsem tobě vinu
táhl ze mě levnej chlast
hořkou měl jsem v puse slinu
plival jsem ji napospas
Já kousek lásky chtěl jen přeci
byla to věc banální
nic vyčítat ti milá nechci
že jsi homosexuální

Milostná ukolébavka

Večer co večer chtěl bych velice
okem bdělým zřít do tvé sítnice
a nocí tažen být s to prozkoumat
jako Livingstone černou Afriku
údolí a strmé spády tvojích vlnad
od vlasů až po křehkou bělost kotníků
Jak rád bych zašeptal ti do o-uška
voníš jako mateřido-uška
a neskrýt, že budu tebou omámen
že zapomenu užít interpunkce
to mě pak štípní do zad nebo do ramen
tvými prsty pálivými jako slunce

A když zabloudil bych v obloucích
necht' pak ruce mé – tví věrní otroci
odnesou má slova zmatku do věštírny
tam činy mé se nazvou zločinem
a já budu prosit o trest mírný
až v obětí svém navždy spočinem

V létě

Chtěl bych tě, povím
uhranout slovy
a potom, kdo ví
tě políbit
Na poli v klasech
s rukou ve vlasech
dokážem zase
tím druhým být
Strach nechám osudu
litovat nebudu
pochválím Nerudu
za jeho básně
Pod modrou oblohou
dva lidí nemohou
jinak mít se
než krásně
Divoké husy
dělaj psí kusy
všechno se musí
podařit
A na mou duši
slunce ti sluší
a vítr v uších
necháme znít

Deset obrazů krásy

Intro

Obraz první

Ženskost/Šarm

Není vyzývavá a přesto si jí musíte všimnout. Jako růže na kraji pole. U řeky. Máte chuť nesklidit, abyste nenarušili břeh. Každý den chodíte kolem a můžete jinudy, jenomže jinudy to nejde. Když kompas blázní, instinkt se zpřesňuje. Učí mě rozpoznávat ten jediný tah štětcem navíc. Tu nerovováhu. Dává klid, dává neklid, má vkus na krásu.

Obraz druhý

Komika/Zvědavost

Narozdíl od předpokládaného vtípu, její komika musí být objevována. V tom je její přidaná hodnota. Vytváří představu. Představu dětství. I cesta zpět může být cíl a kde by byl bonbon bez svého obalu? Nutí zastavit se na zelené, když ostatní už dávni projeli. Nešetří energii, naopak energii vyžaduje. Jako všechno, co má smysl.

Obraz třetí

Zasněnost/Tajemnost

Když se zasní, pohlédne do dálky, mám chuť tam někde být s ní. Vidět město veliké, nový světa díl, mít sen o rovnosti, být Berličanem. Anebo se jen z výšky dívat do krajiny slunečnic, kde se právě rodí žlutá. Prolnutím nebe se zemí. Vytváří příběhy. Lineární. Kvadratické. Když ji nevidím, chci ji vidět. Když ji vidím – tak taky.

Obraz čtvrtý

Touha/Pokora

Mává a křičí na převozníka, který zná spodní proudy. Na palubě s ní jsou zablácený lovecký pes, kulhavý bosý maratonec, zapomenutý houslista a zoufalý hráč kasina, jenž si myslí, že ho černé plátno učiní šťastným. Ty proudy jsou silné. Moc silné. Ten přívoz nemá kotvu. Když se převrhne, zkouší doplavat. Když se břeh vzdaluje, vrátí se. Ničeho nelituje.

Obraz pátý

Mlčení

Její nejúčinnějším reklamním sloganem je ticho. Její nejkrásnější hudbou je ticho. Její věčností je ticho. Žádná fráze nikdy nezastoupí její pocit uvědomění. A tak nemusí mluvit, aby řekla všechno. Autopilot autocensury svědomí. Zná zákon přitažlivosti. Zná zákon hojnosti. A je stokrát statečná. Propojená s Universem. Baví mě díky ní poznávat, že moudrost s věkem nesouvisí.

Outro

Obraz šestý

Vlasy

Její vlasy na příkaz fraktálů kopírují vlny francouzské riviery. Vlny pobřeží. Vlny moře. Vlny slunce. Jednou dáma s kameliemi, jindy Brigitte Bardot. Když si je rukou sčeše dozadu, lituji, že neumím malovat tak, abych tu krásu nepokazil. Cudné i divoké, vášnivé i zdánlivě bez zájmu. Točím se kolem osy každého z nich a zároveň spolu obíháme slunce. Ty vlasy chladí a spalují. Nic mezi tím.

Obraz sedmý

Oči

Její oči vyvracejí teorii o neprostupnosti hmot. Vždy mi vniknou hluboko do srdce a neptají se po nápravě. Tento laser zdá se mi nehomologovaný. Začal jsem skupovat indické vázy, aby mi ty oči připomínaly. Vraccí mi klid a spirituálně. Vraccí mi naději v nepsané zákony, v sílu nevyřčeného. Chtěl bych se do nich dívat věčně. Natruc žebříku, který s jejich hloubkou nesouhlasí.

Obraz osmý

Úsměv/Smích

Jako by věděla víc než všichni. Jako by byl v jejím vnímání druhý plán. Aby slunce správně přešlo, mraky zašly. Vzápovědí potutelnost, nebo radost z fungující intuice? Usmívá se a dělá jako by nic. Ale se mnou to dělá všechno. Když se směje, je krásná jen tak mimochodem. Chci znát tajemství jejího úsměvu, nedám si pokoj. Ale stejně, když se usměje, ustanu a nehledám. Jen se dívám. Jako hladový rybář na moře. Lhostejný, zda něco uloví.

Obraz devátý

Prsa

Na nejvyšší míru zhmotněná filosofie tajemství tušeného. Správně nastavený marketing v praxi. Nutká mě napsat knihu o jednom slově. Na začátku totiž bylo slovo. Prožívám vzrušení zakázaného ovoce, Zakázaného města. Nikdo mě nevaroval před bleskem z čistého nebe. Nikdo nepřipravil na nástrahy světa, kterým chci běžet v ústrety.

Obraz desátý

Zadek

Myslím si, že na portrétu Mony Lisy je nejzajímavější jeho pozadí. Fantaskní snová krajina, po hříchu přehlédnutá. Její pozadí je skutečné. Skutečné ve své schopnosti probouzet fantasií. Něco tak bezúčelného, jako se někomu může zdát motiv líbit se, může mít svůj velký nadpozemský účel. Právě zde začínají motýlí efekty. Všichni se chceme neustále vracet domů. A i já potřebuji vzhlížet k něčemu posvátnému!